

Yekta Kopan

Fildişi Karası

6. BASKI

♥ can
çağdaş

YEKTA KOPAN
FİLDİŞİ
KARASI

Can aędaş

Fildişi Karası, Yekta Kopan

© 2000, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2000

6. basım: Mart 2020, İstanbul

Bu kitabın 6. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-2352-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750723520

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YEKTA KOPAN
FİLDİŞİ
KARASI

ÖYKÜ

♥can

Yekta Kopan'ın Can Yayınları'ndaki diğler kitapları:

Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri, 2001

Yedi Derste Vicdan Muhasebesi, 2003

İçimde Kim Var, 2004

Kara Kedinin Gölgesi, 2005

Karbon Kopya, 2007

Bir de Baktım Yoksun, 2009

Kediler Güzel Uyanır, 2011

Aile Çay Bahçesi, 2013

İki Şiirin Arasında, 2014

İpekli Mendil (editör), 2014

Sakın Oraya Gitme, 2016

Sıradan Bir Gün, 2018

YEKTA KOPAN, 1968'de doğdu. Hacettepe Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. *Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri* adlı kitabı 2002 Sait Faik Hikâye Armağanı'na, *Karbon Kopya* adlı kitabı 2007 Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü'ne, *Bir de Baktım Yoksun* adlı kitabı da 2010 Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne ve 2010 Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer bulundu. Çocuk kitabı *Burun* 2009'da yayımlandı. Kitapları çeşitli dillere çevrildi. 2013'te *Aile Çay Bahçesi* adlı romanı, 2014'te *İki Şiirin Arasında*, 2016'da *Sakın Oraya Gitme* adlı öykü kitapları yayımlandı.

İçindekiler

Kızılmaske ile Diana'nın Öpüşmesini Gören Yaşlı Çocuk	13
Köpekbalığı	29
Çağla Yeşili Bir Gece	39
Doğum Sancısı	57
Turhan Bey'in Kehaneti	67
Cemal Usta'nın Meşhur Tarhanası	85
Buluşma Yeri	95
Keşke Kahveyi Şekersiz İçmeyi Başarabilseydim	107
Öğleden Sonra, Budapeşte'de	115
Taammüden Cinayet	125

Şehre gece inip aynalar sıra karıştığında yalnızlığın oyuncakları doluşuyor odama: Bir başka hayattan çalınan anlar, uzun koşullarda soluğunu yitiren yollar, masaların altına saklanan sesler, nane kokan sözler.. Pusulamın nefesini içime çekip nazlı kalemimi kutusundan çıkarıyorum. Birden hediye edildiği günü ve oyunları yalanlardan ayırmayı öğreten yaşlı adamın sözlerini hatırlıyorum:

“Fildişi tozundan simsiyah bir mürekkep vereceğim sana, yazman için bunları. Her sözünü ayıklamalısın, sevgiliye sunulan bir karpuzun çekirdeğini ayıklar gibi. Yoksa rahat bırakmaz harfler seni.”

Bir gülümseme yayılıyor yüzüme. Hazırım yazıyla öpüşmeye. Artık ne gecenin rengi var, ne yalnızlığın şarkısı... Çünkü her şey, fildişi karası.

KIZILMASKE İLE DİANA'NIN ÖPÜŞMESİNİ GÖREN YAŞLI ÇOCUK

“Dur, dur!.. Simidin hepsini bugün yersen yarın aç kalırız.”

Ozan bunu ilk söylediğinde yadırgamıştım. Ama sonra, benden önceki öğretmeninin, hüzünlü çocuk öyküleri okumayı tercih ettiğini öğrendim. Babasını kaybetmiş kız çocukları, sokakta kalmış yetimler, evdeki hasta annesine bakabilmek için çalışmak zorunda kalan biçareler.. Bunları iyice acılı bir ortam yaratmak için mi seçiyordu bilmiyorum; ama Ozan, bu öyküleri dinlerken üzülmek bir yana, için için gülüyormuş. Aslında kendi çaresizliğinin yanında, kurmaca acıların ona komik gelmesini normal karşılamam gerekirdi. Ama yine de Ozan'ın durumunda bir çocuğun, hayatın karanlık yüzüne bile bu kadar aydınlık gözlerle bakabilmesi beni daha ilk günden şaşırtmıştı açıkçası.

Bugüne kadar pek çok farklı öğrenciye ders verdim. Önceleri ek gelir olsun diye yapmaya başladığım bu iş, giderek hayatımın merkezine oturmuştu ve ben dersten derse koşar olmuştum. İki yıl önce lösemi hastası bir çocuğu çalıştırmaya başladıktan sonra da, hasta çocukların eğitimi için aranan bir insan haline gelmiştim. *Sağlıklı* bir hayat süren bizler pek bilmeyiz ama, hasta aileleri arasında sıkı bir dostluk, zorunlu hale gelmiş bir bilgi alışve-

rişi vardır. İşte Ozan'ın annesi Filiz Hanım'ın beni aramasına da böylesi bir dostluk neden olmuştur.

Ozan'ın durumunda, bugüne kadar çalıştırdığım hasta çocuklardan önemli bir fark vardı. Bunu, onunla tanışmak için odaya girdiğim ilk anda anlamıştım. Gerçi Filiz Hanım bana önce uzun uzun hastalığı, gelişimini, Ozan'ın şu anki durumunu ve olabilecekleri anlatmış, bunlardan yola çıkarak istediğim gibi bir çalışma programı belirlememi rica etmişti. Ama yine de yüzleşene kadar, gerçeği algılayamıyorsunuz.

Ailemin, gerçek ailem olmadığını öğrendiğimde Ozan'la aynı yaşıyordum. Henüz dokuz aylık bir bebekken geçirdiğimiz trafik kazasından sadece ben kurtulmuşum. On iki yıl boyunca anne ve baba diye bildiğim insanların aslında anneannem ve dedem olduğunu öğrendiğimde, hem çok üzülmüş hem de çok sevinmişim. Üzüntümün nedenini tahmin edebilirsiniz. Sevincime gelince; arkadaşlarımdan anne-babaları bu kadar gençken benimkiler neden iki büklüm diye hayıflanmama gerek kalmamıştı. Dedim ya, gerçeğin bize nasıl duygular yaşatacağını, onunla yüzleşene kadar bilemiyoruz.

Ozan, on iki yaşındaydı. Yumuşacık bir sesi vardı ama bunu anlayabilmek için onunla uzun uzun konuşmanız ve nefes alıp verirken çıkardığı hırıltıları duymanız gerekiyordu. Ciğerleri, böbrekleri kötü durumdaydı. Damarlarındaki tıkanma nedeniyle ciddi bir kalp krizi riskiyle yaşıyordu. Ama bütün bunların ötesinde onunla ilk karşılaştığınızda içinizi yaralayan, hatta hastalıklar konusunda yeterince cesur değilseniz (evet, ne yazık ki hasta insanlarla bir arada olabilmek bazen bu kelimeyi gerektirir; cesaret) sizi korkutan, görünümüydü. Henüz on iki yaşında olmasına rağmen, yetmiş yaşındaki bir dedeye benziyordu. Daha önce televizyonlarda, gazetelerde "ihtiyar çocuk"larla ilgili haberler okumuş;

ama bir gün böyle bir hastanın bu kadar yakınında olacağı mı hiç düşünmemiştim. Ozan, hızla yaşlanıyordu. Önüne geçilemez bir hızla ölüme doğru gidiyordu. Tıp dilinde Progeria denen (Filiz Hanım bu konuda öylesine uzmanlaşmıştı ki, benimle konuşurken bile hastalığın tam adını kullanıyordu: Hutchinson-Gilford Progeria Sendromu) bu hastalık, uygulanan bütün tedavilere, tıp dünyasındaki gelişmelere rağmen Ozan'a en fazla birkaç yıllık daha ömür biçiyordu. Yarı yaşınızdan küçük bir insanın, buruşmuş elleri, dökük saçları, iki büklüm oturuşuyla karşınıza geldiği an'a kadar doğumla ölüm arasındaki sürenin *ne demek* olduğunu düşünmüyorsunuz. Ozan'ın durumu, bugüne kadar çalıştırdığım hasta çocuklardan çok farklıydı. O, ihtiyar bir çocuktuktu.

Tahmin edebileceğiniz gibi, farklı bir ders programı hazırlamıştım. Burada olmamdaki asıl amaç, onu eğitmek değil; zaman geçirmesine ve kendini yalnız hissetmemesine yardımcı olmaktı. Zaten benden önceki kız da benzer bir program uygulamış, ancak evlilik hazırlıkları yapması gerektiğini söyleyerek (belki de bunu bahane ederek) çekip gitmişti. Her gün iki saat ders veriyordum. İlk bir saatinde Ozan'la dünyadaki olaylar, keşifler, icatlar, tarih ve sanat üstüne sohbet ediyorduk. Daha doğrusu ben ilgisini çekebilecek konulardan söz ediyordum, o da sorular soruyordu. Bunama belirtileri de başladığı için, bazen aynı soruyu üç-dört kere sorduğu oluyordu: "Elma gerçekten kafasına mı düşmüş, ne komik değil mi?" İkinci saatte ona öyküler okuyordum. Benden önceki öğretmeni, hüzünlü çocuk öyküleri okumayı tercih ediyormuş. Ben öyle yapmadım. Ozan'a sevdiğim yazarların, sevdiğim öykülerini okumayı tercih ettim. Kimi zaman öyküdeki bir durumu, dil oyununu, kurguyu tartışmak onun da hoşuna gidiyordu. Eğer öykü uzunsa ve yorulmaya başlamışsa, elini yavaşça kaldırıyor

ve o hırıltılı ama yumuşak sesiyle en sevdiği cümleyi söylüyordu:

“Dur, dur!.. Simidin hepsini bugün yersek, yarın aç kalırız.”

Arkadaşlığımızın (bu ilişki başka nasıl adlandırılabilirdi ki sizce) ikinci ayında birçok güzel öykü okumuştum ona. Onun da yorumları farklılaşmış, bazen bir eleştirmen edasıyla konuşmaktan zevk alır olmuştu. Ama beni en çok güldüren, o en sevdiği cümlede yaptığı değişiklikti:

“Hişt, hişt!.. Simidin hepsini bugün yersek, yarın aç kalırız.”

Bir gün, çalıştığı gazeteye gelen mektubu inanılmaz bir ustalıkla yorumlayan adamın öyküsünü okurken yıllardır herkesten saklamaya çalıştığım bir sırrımı ağzımdan kaçııverdim: “Biliyor musun, benim de buna benzer bir öyküm vardır.”

Öyküleri dinlerken genelde kanepeye uzanıp gözünü kapayan Ozan, bir anda doğruluvermişti: “Bundan sonra bana kendi yazdığın öyküleri oku!”

Öykü yazmaya lise yıllarında başlamıştım. Önceleri sadece iç dünyamı anlatan, karamsar, yalnızlık kokan öyküler yazıyordum. Aslında sevdiğim öykücülerin öykülerinden kopya çekiyordum desem daha doğru olacak. Sahilde tek başına dolaşırken sevdiği kadını düşleyen umutsuz gençler, annesiyle babasından ayrı büyümüş bir adamın çocuk parkındaki çocukları seyrederken düşündükleri, uzun bir yolculuğa çıkarken yanına sadece boş bir bavul alan bir kadın... Sonra uzun süre yazmadım. Yazamadım. Üniversiteden sonra içimdeki kor yeniden alevlendi. O dönemdeki öykülerimin yüzü biraz daha gülüyordu. Ama kendimi hiçbir zaman bir öykücü olarak göremedim. Son dört yıldır kalemim durdu. Artık hiçbir şey yazmıyorum. Yani öykülerimi sır gibi saklayarak, aslında geçmişimi saklamaya çalışıyorum.

Ozan'ın bu isteğiyle sır kapısının kilidi bir anda kırılmış oluyordu. O akşam evde yıllardır yazdığım bütün öyküleri karıştırdım. Dosyalar, kâğıt parçaları, defterler, bir bir elimden geçti. Uzun öyküler, bitmeyecek bir romanın giriş cümleleri, aşk mektupları, yalnızlık ve alkol kokan şiirler... Hayır, hiçbiri dostumu heyecanlandıracak, tam sonuna yakın bir yerlerde "Hişt, hişt!" demesine neden olacak güzellikte değildi.

Yıllar sonra kalemi tekrar elime alıp kendimle yüzleşmeme ve Konkord Ziya'nın öyküsünü yazmaya başlamanın, yaşlı bedeninin içinde bir çocuk saklı olan dostum Ozan neden oldu.

Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, Konkord Ziya adı, özellikle amatör kümede top koşturanlar için hâlâ bir efsanedir. Adının dilden dile dolaşmaya başladığı yıllarda Ziya, Bağlarspor'un en gözde futbolcusuydu. 10 numaralı formasıyla sahaya çıktığında tribünler bir anda ayağa fırlar, yer gök inlerdi. Amatör küme maçlarının ne seyircisi olacak demeyin, Bağlarspor maçları farklıydı. Hele ligin sonları yaklaşmış Bağlarspor'la ezeli rakibi Beşevlergücü arasındaki liderlik savaşı kızışmaya başladığında, seyirci rekorları kırılırdı. Tabii bir de Ziya'nın özel seyircileri vardı. O seyirciler yaz demez kış demez, toprak sahaların çamuruna, tribünlerin pisliğine rağmen maça gelir, zaferde kendilerinden geçer, hüsranda Ziya'nın büyüleyici hareketlerinden birkaçını daha görmüş olmanın avuntusunu yaşarlardı. Ziya hiç mi kötü oynamazdı? Galiba oynamazdı. Takımın belkemiği idi. Aslında her mevkiyi severdi ama forvette harikalar yaratırdı. Raket gibi bir sol, bazuka gibi bir sağ, zekâ dolu paslar, şiir gibi çalım ve rakiplerine, "Ya, biz nasıl olsa yetişmeyeceğiz. Oturup bir çay içelim bari," dedirten bir hız...

Efsanenin adı da bu hız sayesinde gelmişti: Bağlarspor'la Esat İdmanyurdu arasında büyük önem taşıyan bir maç. Dakika 80. Durum 1-1. Esat İdmanyurdu bastırıyor. Ziya defansına yardıma gelmiş. Topu kendi ceza sahasının önünde kapıyor ve akıllara zarar bir atağa kalkıyor. Bir çalım, bir çalım, bir çalım daha... Tribündekiler nefeslerini tutmuş, Ziya'yı seyrediyor. Kimse hızına yetişemiyor, sanki top ayağına yapışmış. O yıllarda gazetelerde Concorde diye, sestem hızlı bir uçak yapıldığına dair haberler var. Sonunda tribünden biri dayanamayıp ayağa fırlıyor ve boğazı patlayana kadar bağıyor: "Konkord musun be mübarek!.." Tabii Ziya'nın o unutulmaz golüyle Bağlarspor maçı 2-1 kazanıyor ve o günden sonra herkes Ziya'yı efsane olmasına neden olan adıyla anıyor: Konkord Ziya.

Ozan, genelde bu kadar çabuk yorulmazdı. Daha öykünün ilk bölümünde "Hişt, hişt!.." demişti. Neden bu kadar çabuk kestiğini sorduğumda, "Bu öykü diğerlerinden farklı, bu senin bir parçan. Sindire sindire dinlemek istiyorum. Buna hakkım yok mu?" diye yanıtlamıştı. Aslında bu benim de işime geliyordu; çünkü Ozan için özel olarak yazmaya başladığım bu öyküyü henüz bitirememiştim. Hazırda sadece bir bölüm daha vardı. Ama bunu çaktırmadım ve, "Sen bilirsin," dedim, "Nasıl olsa önümüzde bir sürü gün var."

Dedem emekliydi, anneannem de ev kadını. Bana her gün bir simit parası kadar harçlık verebiliyorlardı. Anneannem bana, dedemin ya da dayımın (dayım olduğunu yıllar sonra öğrendiğim ve hep "abi"m sandığım o harika insanın) eskilerinden çok güzel kıyafetler dikerdi. Sadece bayramlarda "yeni" bir şey alınırdı. Yine de dönüp çocukluğuma baktığımda bu yoksulluğun acılarını

hissetmiyorum. İçimde sadece bir tek konuda acı var: Hiç bisikletim olmadı. Mahalledeki çocuklardan utandığım için, onların bisikletlerine de binemedim. Bisiklete binmeyi öğrenemedim. İşte bu yüzden Ozan'a her geldiğimde koridorda gıcır gıcır duran bisikleti şöyle bir okuyor ve yaşlı dostumla beni acımasızca birleştiren kade-re gülmeye çalışıyorum.

Ziya, Lise 2'den terkti. Okuyamamıştı. Marangoz Hüseyin'in oğlunun tek hayali, 1.Lig kulüplerinden birine kapağı atıp ailesini gecekondu hayatından kurtarmaktı. Babası önceleri bu "topçuluk" işine karşı çıktı ama sonradan baktı ki Ziya'dan başka bir şey olacağı yok; karışmaya başladı. Zaten altı çocukla uğraşmanın zorluğu genç yaşında belini bükmüştü. Arada bir oğlunun maçlarına gider, tribündekilerin hayranlık dolu sözlerini duyunca gizli gizli gururlanırdı. O yıl tribündeki dedikodu gazetesinde hep aynı şey söyleniyordu: "Bu yıl bu çocuğu bırakmazlar, kesin profesyonel yaparlar. Hem de öyle üç-beş kuruşa değil. İyi para verirler. Herif hazine be!" Hüseyin Usta bu sözleri duydukça daha bir keyifleniyor, Ziya'nın pek de boş olmayan bir hayalin peşinden son hızla koştuğunu düşünüyordu.

Ziya'nın okuyamamasının nedeni serserilik ya da tembellik değil, top aşkıydı. Yoksa zehir gibi bir delikanlıydı. Aslında sadece futbolseverlerin değil, mahallenin de gözbebeği idi. Antrenman sonrasında kahveye takılmak, haytalık etmek gibi âdetleri yoktu. Futbolun dışın-da tek hastalığı çizgi romanlardı: *Mandrake*, *Mr. No*, *Yüzbaşı Tommiks* ve özellikle de *Kızılmaske*... "Devamı gelecek sayıda," diye biten maceralarda meraktan kurdeşen döker, "Bu maceranın sonu," diye biten ciltlere büyük bir hayranlık duyardı. Kızılmaske, kötülere korku saldıkça

yüreğinin yağları erirdi ama onu en çok etkileyen “Ölüm-
süz Ruh”la büyük şehirde yaşayan sevgilisinin arasındaki
gizemli aşktı. Kızılmaske ne zaman Diana’yı (sevgilisi-
nin adı buydu) belinden tutup kendine çekse Ziya’nın
dişetleri kamaşırdu. Sahaların rüzgâr çocuğunun o akıl
almaz hızının kesildiği tek konuydu bu. Konkord’un da
bir “Diana”sı vardı ama ona ulaşması için çok önemli bir
engeli aşması gerekiyordu.

Ertesi gün Ozan’la bir arada olamadık. Gece Filiz
Hanım telefon etmiş ve Ozan’ı acilen hastaneye kaldır-
diklarını söylemişti. Hastaneye gittiğimde, ziyaretçi ka-
bul edemediklerini söylediler. Filiz Hanım, merak etme-
memi, kalp ritmindeki bir bozukluk yüzünden birkaç
gün gözetim altında tutulacağını söyledi. Zaten son gün-
lerde o küçülmüş bedeninin üstünde, başını dik tutamıyor;
daha çabuk yoruluyordu. Bir an, yanında olabilmek, “Ha-
di kalk bakalım, bugün Ziya’nın maçı var, gitmezsek gö-
nül koyar,” diyebilmek için dayanılmaz bir istek duydum.

Amatör kümede liderlik mücadelesi devam ediyor-
du. Her yıl olduğu gibi Bağlarspor’la Beşevlergücü, zirve
için kıran kırana bir yarış içindeydiler. Beşevlergücü’nde
de efsane bir isim vardı: Kedi Selim. Hani futbolcu yeri-
ne bazuka, top yerine de gülle getirseniz, onun kalesine
kolay kolay gol atamazdınız. En zor pozisyonlar, en sert
şutlar, en tehlikeli golcüler, herkesin “Kedi,” diye çağır-
dı-ğı bu 1,90’lık dev adam için vız gelip tırıs gidiyordu.
Ancak defans oyuncularını büyük bir hata yapacak da,
Kedi’yi çaresiz bırakacaklar da, Beşevlergücü rakipten
gol yiyecek; olmayacak şey yani. Ama Kedi’nin de bir
belalısı vardı: Konkord Ziya. Karşılıklı oynadıkları maç-

larda ne yapar eder, gerekirse topu iğne deliğinden geçirir, Selim'in koruduğu kalenin filelerini şöyle bir dalgalandırmayı ihmal etmezdi. İşin ilginç, Ziya'ya futbol aşkını aşılayan da Selim olmuştu. Aralarında altı yaş fark vardı. Ziya, çocukluğunda hep "Abi," diye hitap ettiği bu dev adamın maçlarını kaçırmamak için gerekirse okulu asardı. Aynı mahallede oturuyorlardı. Bir gün Selim, "ufaklığı" kolundan tutup hocasına götürdü ve, "Al hocam, eti de kemiği de senin," dedi. Aynı yıl Selim'in bakkal olan babası daha büyük bir dükkân açmaya karar verdi ve o küçük evden taşındılar. Böylece Bağlarspor, kalecisini rakibine kaptırmış oldu. Ama bu taşınmanın Ziya için başka bir anlamı vardı: Artık, Diana'sını her gün göremeyecekti.

Ozan'ın hastanede yattığı bir hafta boyunca, her gün Filiz Hanım'la telefonlaştık. Durumu giderek iyiye gidiyordu, korkulacak bir şey yoktu. Hatta, Ozan annesine beni sormuştu. "Sizi çok özlediğini söylüyor," dedi Filiz Hanım, "Bir de ne demek istediğini pek anlamadım ama sizin anlayacağınızı söyledi. 'Konkord beklesin, geliyorum,' dedi."

Ziya, Selim Abi'nin kardeşi İnci'ye ilkokul yıllarından beri vurgundu. Çocuk yaşta vurulmak da ne demekmiş demeyin, bilen bilir. Hele bir de İnci'nin güzelliğini görmüş olsanız ne demek istediğimi tam anlarsınız. İncilerin mahalleden taşınması Ziya'yı can evinden vurmuştu. Hatta bir tek o hafta futbol hayatı boyunca üst üste üç çalım yemişti. Aradan geçen yıllar Ziya'yı gelecek vaat eden bir futbolcu, İnci'yi de değil oturduğu mahallenin, bütün şehrin en güzel kızı haline getirmişti. Ziya'nın tek hayali, büyük takıma transfer olduktan sonra Diana'sına kavuşmaktı. İnci'nin de kendisinde gönlünün olduğunu

biliyordu. Bazen antrenman çıkışı İncilerin mahallesine gider, sevdiğini bir an pencerede görebilmek için saatlerce bir duvarın üstünde oturup çekirdek çitlerdi. Perde arkasından bile göremeden döndüğü günler olurdu ama buna değerdı. Hele bir de şanslıysa bir de İnci'si de onu görüp, o inci gibi dişleriyle gülücüğü yolladıysa, tutmanın Konkord'u... Dünya rekoru mu, o da neymiş? Beş dakikada soluğu yatağında alıp tavana baka baka hayaller kurmaya başlardı...

Bütün mahalle haberdardı Ziya'nın İnci'ye olan sevasından. İşin kötüsü Selim Abi de haberdardı. Bir gün Ziya'nın yoluna çıkıp, "Ulan önce kardeşimzdin, sonra belalı rakibimiz oldun. Şimdi de kız kardeşime mi göz diktin gavat!" diye çıkışmıştı. Ziya her zamanki efendiliğiyle aşağıdan alıp, "Aman abi, öyle deme. Hiçbir kötü niyetim yok. Herkes bilir sana ve İnci'ye olan saygımı. Bir gün büyük futbolcu olur da, hak edersem kayınbira-derin olmayı, o gün çıkarım karşısına. O güne kadar inan elim eline değmeyecektir," deyince, yumuşamış ama yine de son noktayı koymuştu: "Ulan, çocukluğun elimde geçti, efendi herifsindir. Bu sefer affediyorum. Ama şunu bil ki, benim onayım olmadan, değil büyük futbolcu, büyük takımın kendisi olsan İnci'ye yâr olamazsın."

Bu konuşmadan sonra Ziya, Beşevlergücü'yle yaptıkları maçlarda daha isteksiz oynamaya, gol atmamaya çalışır olmuştu. Hatta bazen maçın başlarında yalandan sakatlanıyor, hocasına kendisini değiştirmesi için yalvarıyordu. Ama bu yaptıkları gururuna da dokunmuyor değildi. "Ulan, Kızılmaske olsa böyle mi yapar be?" diyordu. "Gider basar evini, kaçırır Diana'yı."

Ozan'ın hastaneden çıktığının ertesi günü, büyük bir buluşma gerçekleşti: Ozan'la Ziya'nın buluşması.

Yekta Kopan, 2000 yılında yayımladığı ilk kitabı *Fildişi Karası*'nda öykücülüğünün hemen tüm ana çizgilerini ortaya koymuştu: yalın, pırl pırl bir Türkçe, ince, duyarlı bir ruh hali ve olay örgüsünü dışlamayan çağdaş bir öykü anlayışı... Kopan'ın öykülerinde yaşadığımız ülkenin, çevremizde her gün gördüğümüz insanların görünüşte sıradan ama derine inildiğinde birbirinden önemli durumları aktarıyor. Gün geçtikçe yalnızlaşan insan, zamanla kopan, birbirinden uzaklaşan aile bireyleri, yürümeyen evlilikler, babalarını anlamayan çocuklar, çocuklarını anlamayan babalar, değişen zamana ayak uydurmaya çalışsan, toplumda nasıl bir yer edineceğini kestiremeyen gençler, kadınlar, erkekler, sevgililer...

Okurlarımızın büyük ilgiyle okuduğu bu öyküler, Yekta Kopan'ın toplumumuza tuttuğu birer ayna adeta.

#yalnızlaşma #yabancılaşma #aileiçişiddet #kuşakfarkı #aşk #okumak #hayal

